

[Finansministeren.]

len til, hvordan kapitalistiske pressionsmetoder virker. Jeg vil gerne sige til hr. Sigsgaard, at den forandring, der har fundet sted fra afgivelsen af et skriftligt svar på en henvendelse den 21. august i år og til fremsættelsen af ændringsforslag her i november eller måske i slutningen af oktober, bl. a. har fundet sted, fordi jeg har haft en mundtlig forhandling med dem, der sendte henvendelsen. Under denne mundtlige forhandling overbeviste de mig ved en række eksempler om, at det var rigtigt at foretage en ændring i indstillingen. Jeg tror dog, vi alle sammen skulle have så megen åbenhed i vort demokrati, at vi kan ændre vore synspunkter, når vi kommer til at tale med de pågældende implicerede, interesserede mennesker, således at vi kan overvinde os selv, for den, der overvinder sig selv, er jo større end den, der indtager en stad. Derfor vil jeg håbe, at hr. Sigsgaard trods alt vil respektere, at der har fundet en ændring sted igennem en samtale, som overbeviste mig om, at et tidligere indtaget standpunkt ikke var holdbart.

Grünbaum: Spørgsmålet om fastsættelsen af lejeværdien for landbrugets stuehuse er jo ikke noget kæmpestort spørgsmål. Det drejer sig vel efter det, vi har fået oplyst fra finansministeriet, om ca. 14 mill. kr. Det er ikke et pengespørgsmål, det er et spørgsmål om at finde en ligelig beskatning, og det burde være brugsværdien af boligen i landbrugsejendommen, der var udgangspunkt for fastsættelsen af lejeværdien. Jeg skal ikke optage en ny diskussion om hele dette spørgsmål; vi har i udvalget drøftet det længe frem og tilbage.

Jeg har kun taget ordet for at præcisere, at jeg er ganske uenig i de principielle betragtninger, som hr. Haunstrup Clemmensen og hr. Jens Foged har gjort gældende vedrørende vurderingen. Det er nemlig dér, problemet ligger. Problemet ligger i, at vi har forskellig opfattelse af det spørgsmål. Vi mener ikke, at man ud fra en samlet vurdering af landbrugsejendomme kan finde den rigtige beregning af lejeværdien af stuehuse. Det hænger sammen med, som jeg sagde i mit første indlæg, at man nu engang, hvis man skal købe en landbrugsejendom — det ville jeg i hvert fald gøre — vurderer den

som landbrugsejendom, og så tager man det ikke så højtideligt, om boligen er af den ene eller den anden standard. Den skal naturligvis være nogenlunde god, men det, der skal repareres, kan man selv finde ud af at gøre, efterhånden som man lever på den gård. Det er landbruget, man køber, og det gør altså, at når man vil bevare den særlige regel om lejeværdien af stuehuse, kommer der en skævhed; det viser også de tal, vi har fået forelagt.

Men jeg skal som sagt ikke gå meget videre i denne diskussion, blot sige, at vi er uenige i den principielle betragtning, som her er blevet anlagt, og at tallene jo også viser, at man skulle have forhøjet værdien med 1 pct. Det har man altså ikke kunnet eller ikke villet, og det beklager vi; det er et brud på det, vi var enige om sidste år.

Jens Foged: Jeg troede, det ærede medlem hr. Grünbaum var enig med os i, at vurderingen var gennemført nogenlunde korrekt, og det eneste, der var diskussion om, var fordelingen mellem avlsbygninger og stuehuse. Derfor forbyrder det mig, at hr. Grünbaum nu siger, at det er vurderingsmåden, der er forkert, bl. a. ud fra den betragtning, at der er landbrugsforpligtelse, som indebærer, at stuehuset ikke kan bortsælges fra et landbrug. Hæv den landbrugsforpligtelse, så kan vi diskutere det andet.

Sigsgaard: Finansministeren mente, jeg opfattede situationen sådan, at her havde jeg fundet nøglen til kapitalismens pressionsmetoder over for statsmagten. Nej, så stort et fund har jeg nok ikke gjort. Jeg har fundet et lille eksempel på, hvordan pressionsmetoderne fungerer i en lille sag, og man må være glad for lidt, for det er jo ikke altid, der kommer så meget frem i dagens lys.

Finansministeren slog det ligesom lidt hen med en bemærkning om, at han havde haft en samtale med de mennesker, der stod bag henvendelsen, altså erhvervenes skatteudvalg, og så var han blevet overbevist. Det var han ikke blevet af de skriftlige henvendelser; dem har han fået flere af, og hans forgænger har brugt 1½ år til at besvare en sådan henvendelse. Både den tidligere og den nuværende finansminister har altså haft rigelig tid til at overveje henvendelsen; men nu har finansministeren altså ladet sig over-